

Дух університету залишиться зі мною

Завершується навчальний рік, позаду залишилися аудиторії, дзвоник, що кличе на заняття, безсонні ночі за книжками, посиденьки в гуртожитку, екзаменаційні сесії... Усі раді відпочити, насолодитися канікулами, щоб потім з новими силами повернутися до навчання у сивочолому храмі науки, який за роки навчання стає другим домом. Але цими днями вуз прощається зі своїми випускниками, з тими, хто далі прямуватиме дорогами

життя без мудрого наставництва вчителів. І радісно, і сумно стає водночас. Радісно спостерігати за тими, хто п'ять років тому несміливою ходою переступив поріг нашого навчального закладу, а сьогодні – це гідні продовжувачі славних традицій Ніжинської вищої школи, які впевненою ходою прямують до здійснення мети. Сумно від того, що кожного разу випускники забирають із собою часточку душі своїх наставників, частину того величного духу класичної освіти, який панує в Гоголівському вузі. При цьому кожен, хто тут навчався, залишає частинку себе. І завжди, де б він не був, у куточках свого серця зберігає любов до вузу, який став йому другою домівкою, де він із жовторотого пташеняти перетворився на білого лебедя. Але надамо слово самим випускникам.

Пройдімося алеями університету. Звичною ходою заглянемо до знайомих аудиторій, відчуємо певність кроків на старих скрипучих сходах, якими крокували до своїх висот М.Гоголь і А.Кудлай, В.Забіла і Є.Гуцало, Є.Гребінка і Л.Глібов, А.Чужбинський та інші випускники, які стали візитною карткою університету. Тільки зараз, коли усвідомлюю, що надалі буду тут гостем, заклад стає для мене справді рідним. Адже раніше за підготовкою до практичних та семінарських занять, складанням іспитів не замислювалася над тим, що університет був мені «батьком» протягом п'яти років.

Слово випускник звучить гордо і незвично. Гордо, бо час навчання був одним із важливих періодів твого життя, який ти подолав. Незвично, бо ще відчуваєш себе студентом. Навчаючись на першому курсі заздрила випускникам і не розуміла, чому ті сумують, закінчуючи ВУЗ. З іронією ставилася до фрази, що студентські роки - золота пора в житті людини. Сумно поглядала у вікно й думала: «Ось так п'ять років і просидиш за підручниками». Адже навколо стільки принад, які студентське око бачило у всьому крім навчання. Єдине, що треба було зробити, аби їх відчути – правильно розпоряджатися часом, і підручники стали в радість.

Зараз складається враження, що навчання пролетіло ніби один день. Пам'ятаю, як на першому курсі з жахом чекали на першу сесію. Деякі з моїх одногрупників лише на другому курсі зрозуміли, де вони є. На третьому відзначили, що деякі викладачі та дисципліни їм подобаються, а на п'ятому зізналися, що навчалися ще б.

У період навчання траплялися різні випадки: сумні, веселі, курйозні. Веселі, коли після складання першого заліку першої сесії на radoщах забували залікові книжки. Сумні, коли когось відраховували через борги. Курйозні, коли хтось засинав під час лекції. Усі гуртом підтримували один одного під час складання на державних іспитів.

Ще на першому курсі на одній із лекцій викладач сказав, що студенти, як губки, повинні вбирати в себе знання, досвід. І зараз, проходячи повз аудиторії, згадую незабутні лекції Олександра Герасимовича Ковальчука, жваві заняття Галини Михайлівни Вакуленко та Ніни Іванівни Михальчук, заспокійливі - Валентини Миколаївни Пугач, цікаві, наповнені життєвим досвідом - Олександра Вадимовича Забарного та інших викладачів, які кожного разу вражали нас витримкою та «титанічними» заняттями. Саме вони навчали нас бути небайдужими до знань.

Закінчуючи університет, мені не страшно розпочинати новий етап у своєму житті поза його стінами. Адже тут я отримала безцінний досвід, зустріла цікавих людей, які стали для мене авторитетами і наставниками. Сьогодні заздрю першокурсникам, які жаліються

на те, що навчатися важко, але через п'ять років вони, як і я, будуть згадувати Ніжин і зрозуміють, що студентські роки найкращі. Університет дав мені багато і я сподіваюсь, що у майбутньому я зможу чимось йому віддячити.

Людмила Приблуда, магістрантка філологічного факультету, випускниця спеціальності «журналістика ЦСП»

У Ніжинському державному завершилася акредитаційна експертиза

Згідно з Положенням про акредитацію вищих навчальних закладів і спеціальностей у вищих навчальних закладах та вищих професійних училищах у ніжинському державному університеті імені Миколи Гоголя була проведена акредитаційна експертиза комісією Міністерства освіти і науки України на чолі з Терещуком В.Г., доктором педагогічних наук, професором, першим проректором Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка, членом-кореспондентом АПН України.

Комісія розглянула подані матеріали та провела перевірку на місці діяльності НДУ імені Миколи Гоголя, що акредитувався за IV рівнем акредитації.

Після розгляду відповідних документів та роботи у вузі комісія дійшла висновку:

1. Діяльність Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя в цілому відповідає чинним нормативним документам щодо організації та проведення навчального процесу у вищих навчальних закладах України. Структура навчального закладу та фахові характеристики його керівництва відповідають вимогам щодо надання освітніх послуг за освітньо-кваліфікаційними рівнями бакалавра, спеціаліста і магістра.

2. Зміст та організація навчального процесу і навчальної діяльності, стан науково-методичного, кадрового, матеріально-технічного забезпечення, наукової діяльності та соціальної інфраструктури університету відповідають заявленому рівню акредитації, вимогам галузевих стандартів вищої освіти України, розпорядженням і рекомендаціям Міністерства освіти і науки України та особливостям регіону.

3. Освітня діяльність Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя проводиться з 6 напрямів та 18 спеціальностей у межах ліцензованого обсягу. Кількість спеціальностей, акредитованих за IV (четвертим) рівнем, складає 12 (66,6 % від загальної кількості ліцензованих спеціальностей).

4. Забезпеченість студентів навчальною та науковою літературою, доступом до інформаційної мережі «Інтернет» та оснащеність навчального процесу комп'ютерною технікою відповідають вимогам. За останні п'ять років викладачами університету підготовлено і видано 92 монографії та підручники і навчальні посібники з грифом МОН України, що становить 5,2% від загальної кількості викладачів та відповідає вимогам щодо навчальних закладів IV (четвертого) рівня акредитації.

5. Результати освітньої діяльності Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя, якість підготовки фахівців у цілому відповідають вимогам IV (четвертого) рівня акредитації і забезпечують державну гарантію якості освіти.

Комісія вважає, що Ніжинський державний університет імені Миколи Гоголя може бути акредитованим за IV (четвертим) рівнем акредитації.

Вважаємо також за необхідне висловити пропозиції та зауваження, які дозволять поліпшити якість підготовки фахівців:

1. Розширити та активізувати спільну діяльність з регіональними органами державного управління та місцевого самоврядування щодо вивчення попиту на ринку праці та прогнозування потреби у фахівцях, підготовку яких може забезпечити університет, оперативно вносити відповідні корективи в структуру напрямів підготовки, спеціальностей і спеціалізацій.

2. Посилити кадровий склад кафедр факультету іноземних мов, кафедри фізичного виховання та валеології за рахунок збільшення кількості науково-педагогічних працівників з науковими ступенями і вченими званнями.

3. Поповнити професорсько-викладацький склад науково-педагогічними працівниками вищої кваліфікації – докторами наук, професорами. Створити умови для відкриття в університеті докторантури, спеціалізованих учених рад із захисту дисертацій, нових спеціальностей в аспірантурі.

4. Активізувати роботу з розширення міжнародних зв'язків у освітній та науковій діяльності, здобутті викладачами університету міжнародних грантів.

5. Продовжити роботу щодо подальшої інформатизації й автоматизації діяльності бібліотеки університету, створення електронного каталогу і накопичення електронних ресурсів, у тому числі створення бази електронних навчально-методичних комплексів дисциплін.

6. Активізувати роботу щодо впровадження в навчальний процес методів і засобів дистанційного навчання.

7. Вирішити питання щодо надання бібліотеці університету статусу наукової бібліотеки.

Калейдоскоп новин

У Чернігові підведено підсумки обласного конкурсу «Краща книга року» за минулий рік. У номінації «Наукова література» друге місце присуджено монографії доктора філологічних наук, заслуженого діяча науки і техніки України, професора Ніжинського державного університету ім. Миколи Гоголя Г.В.Самойленка «Николай Гоголь и Нежин». Автору книги вручено диплом лауреата обласного конкурсу «Краща книга року – 2008» та цінний подарунок.

Для участі в конкурсі монографія «Николай Гоголь и Нежин» була представлена колективом Ніжинської центральної міської бібліотеки імені М.В.Гоголя. Книга присвячена ніжинському періоду життя М.В. Гоголя, під час його навчання в Ніжинській гімназії вищих наук князя Безбородька (1821-1828), де саме формувався його світогляд і проявилася різностороння обдарованість майбутнього письменника. Автор розповідає про ранню творчість Гоголя, його перші літературні спроби, коло його читання, театральні захоплення, а також про його товаришів по навчанню, яскравих особистостей – майбутніх письменників, вчених, художників, дипломатів.

Особливе місце в книзі відводиться увічненню пам'яті Миколи Гоголя в Ніжині та досвіду вивчення його творчої спадщини.

Книга «Николай Гоголь и Нежин» побачила світ напередодні 200-літнього ювілею М.Гоголя, заслужено одержала перемогу в обласному конкурсі «Краща книга року-2008», з чим ми Григорія Васильовича щиро вітаємо.

За матеріалами періодичної преси

У Ніжинському держуніверситеті мені Миколи Гоголя почав активно працювати Центр якості освіти. Це грант корпорації Карнегі в Нью-Йорку, який виграла декан історико-юридичного факультету, кандидат історичних наук Л.М.Мицик. У минулому році вона стажувалася в США за стипендією цієї корпорації в рамках Програми підтримки адміністрування університетів.

Проблеми підготовки якісного випускника вишу і якісного абітурієнта об'єднують сьогодні вищий навчальний заклад і органи шкільної освіти. І тому ректорат ініціював зустрічі в різних форматах викладачів, деканів факультетів, завідувачів кафедр і директорів шкіл, керівників управлінь освіти Чернігівщини, які б виявили сильні і слабкі сторони навчального процесу в університеті і школах. Вони зібралися вже втретє, цього разу за «круглим столом», аби обговорити оцінки та очікування працедавців від випускника НДУ.

Уже в якості керівника Центру якості освіти Л.М.Мицик розповіла про систему моніторингу якості викладання, який запроваджується у виші. Завідувач кафедри психології О.П.Щотка поділилася розвідковими дослідженнями, які вона зробила в

письмовому і безпосередньому спілкуванні з ніжинськими випускниками, аби з'ясувати труднощі молодого спеціаліста в період адаптації. Цікаві висновки зробила і кафедра філософії та соціології, очолювана Т.В.Кущерець. Власним досвідом поділилися завучі і директори шкіл, керівники управлінь освіти райдержадміністрацій з Ніжинського та Коропського районів, міста Ніжина. Усі учасники обговорення підтвердили високий теоретичний рівень підготовки ніжинських фахівців, але вказали на відсутність практичних педагогічних навичок.

Резюмуючи засідання, ректор університету доктор політичних наук професор О.Д.Бойко підтримав ідею проведення майстер-класів досвідчених шкільних педагогів в університеті, днів відкритих дверей окремих факультетів, створення Центру підтримки випускників. А також запропонував зробити попередній розподіл випускників у жовтні-листопаді відповідно до заявлених вакансій.

Присутніх зацікавило й повідомлення про підготовку в Ніжині магістрантів-управлінців закладів освіти.

«Марисова – істинний зоолог»

Цими простими, зрозумілими і водночас досить ємними словами студента-випускника 1969 року І.Ф.Ковалю я хочу розпочати розповідь про незвичайної долі людину – Інесу Віталіївну Марисову – Заслуженого діяча науки і культури України, професора, майже незмінного (з 1964 року) керівника кафедри зоології Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя. Прозвучали ці слова ще в далекому 1966 році, коли після чергових напружених занять з зоології зі студентами, Іван Федорович з великим натхненням і душевним завзяттям, та ще й зі смаком виголосив їх у кімнаті 110 першого гуртожитку і які назавжди закарбувались у моїй пам'яті – студента першого року навчання.

Майже все життя цієї знаної в Україні і далеко за її межами особистості пов'язане зі старовинним Ніжином, з його багатоколонним і величним храмом науки, з його історичними вулицями і вуличками, площами і парками, церквами і базарами.

Постать І.В.Марисової добре znana в професійних колах України і за кордоном не тільки як науковця і педагога, але і як блискучого організатора і популяризатора своїх енциклопедичних знань. Вона є особистістю, через руки якої пройшли більш як за 50 років науково-педагогічної праці сотні студентів-випускників. Тепер це добре знані в державі та за її межами люди – вихованці вищої школи в Ніжині, доля яких склалась по різному в різних частинах світу – чи то в Детройті, чи в Лос-Анжелесі, Вроцлаві чи Хайфі, у близьких чи віддалених селах України і близького зарубіжжя. Певен, усі вони з приємністю і вдячністю згадують роки навчання в Ніжині і професора Марисову – талановитого лектора і педагога, неперевершеного майстра слова і доброго науковця. Вона і сьогодні живе за В.О.Сухомлинським: «Серце віддаю дітям», навчає і продовжує навчати, виховує і продовжує виховувати молодь, а успіхи її випускників – яскраве підтвердження її таланту.

Загальновідомим є твердження, що шлях до успіхів, до визнання, до вершин часом непростий і що дорога з короткою назвою «життя» щоденно, або ж навіть щомиті перетворюється в історію, яка для Інеси Віталіївни вміщується тільки в трьох словах – Київ, Кременець, Ніжин. Останньому належить найбільше – майже 50 років спільної еволюції (мовою біолога – коеволуції) в славетному Гоголівському вузі. Погодьтеся, це не мало, але і не багато, як стверджує сама Інеса Віталіївна, бо ж має вона ще великі науково-дидактичні плани, які потребують реалізації, на що теж потрібен час і така ж

дорога, тривалістю не менш як у 50 років. Можна тільки доброзичливо позаздрити її життєдайному оптимізму та вірі в себе.

Орнітолог – лише одного слова вистачить для того, щоб оцінити щирю її закоханість у своє покликання – природу, яку вона все життя ретельно вивчає і дбайливо охороняє для майбутнього блага суспільства. Любити, вивчати і охороняти природу та ще при цьому і навчати цього ж інших – мабуть одне з найважливіших її покликань у житті. Марисова і Студенти, Студенти (з великої літери) і Марисова слова співзвучні і нероздільні, слова, за якими стоять сотні а можливо і тисячі випускників, які «пройшли через її руки» і тепер надсилають привітання з різних країн світу і з різних висот своїх досягнень у науці, навчанні чи інших сферах діяльності. Професори і доценти, заслужені працівники і відмінники освіти, депутати Рад різних рівнів, службовці і вчителі різних рангів шанують і цінують Інесу Віталіївну як вимогливого до себе і до інших педагога і науковця, відповідального працівника і доброго порадирика. Різні засоби масової інформації різних рівнів неодноразово містили матеріали про високу оцінку досягнень і успіхів Інеси Віталіївни в різноманітних сферах її діяльності – науковій, педагогічній, суспільній. А коротка і можливо дещо суха статистика цього є досить показовою: понад 250 наукових праць у галузі орнітології, екології і історії фауни, статей дидактичного і науково-популярного змісту, 40 підручників і наукових посібників, а при цьому ще й виступи в газетах, по радіо і телебаченню, лекції в робочих колективах по лінії товариства «Знання», зустрічі в школах, вузах, тощо.

Майже 40 країн світу гостинно вітали Інесу Віталіївну в складі офіційних і неофіційних делегацій, групових екскурсійних мандрівок чи особистих відвідин, більш як 20 фільмів, відзнятих нею, відеоматеріалів та плівкових кінофільмів на десятки годин безперервного перегляду. Та до цього ще слід додати семирічне виконання посадових обов'язків проректора з наукової роботи, керівника кафедри зоології, не менше як 700 – 800 річних годин дидактики, організація польових практик студентів, активна робота чвертьстолітнього існування студентського пізнавального клубу «Едельвейс» і багато іншого. І все це на одну людину протягом життя (!?) – погодьтеся, це змогла витримати тільки І.В.Марисова – людина великої волі і сильного духу, людина цілеспрямована в реалізації своїх задумів і планів, завжди ініціативна і впевнена в собі, поміркована і виважена у своїх діях, оптимістична в настроях і бажаннях, а ще – доброзичлива і завжди позитивно налаштована до студентів і підлеглих.

Вогонь оптимізму спалахує у студентів від іскри її задумів і побажань, підкорені вершини Карпат, Криму і Кавказу приносили їм відчуття радості перемог, вселяли в них дух життєвої впевненості на багато років вперед, додавали їм сил і натхнення в життєвій самореалізації і досягненні мети. А при цьому паралельно збагачували вони свою пам'ять неймовірною кількістю нових знань про природу і її історію, про суспільство і його традиції, про незлічені цікавості на які завжди не вистачає часу на лекціях, семінарах чи лабораторних заняттях.

Пізнавати природу в природі – одне з її важливих правил, які вона успішно реалізовувала і продовжує реалізовувати на факультеті для ботаніків, зоологів і географів у Карпатах, Криму, Побужжі чи поліських Ядутах. Краще принаймні хоча б один раз побачити та при цьому ще і послухати...(!) – відтепер досконало переконані студенти в справедливості і вагомості цієї життєвої мудрості, якою завжди керується Інеса Віталіївна. Усе це сприяє щораз вищому рівню якості навчання і твердості знань, що також досягається вдосконаленням матеріально-технічної бази кафедри, у першу чергу активним функціонуванням зоологічного музею. У 70-х роках минулого століття Інеса Віталіївна разом з Яковом Яковичем Старичевим і членами кафедри доклали немало зусиль і власної фантазії, щоб музей повстав сучасним і науковим, популярним і доступним, привабливим і трохи екзотичним, та був хорошою базою для проведення дидактичних занять і екскурсій для зацікавлених.

Самовдосконалення та безперервна робота над собою, постійне поглиблення і збагачення знань з метою передачі їх іншим і розширення тематики наукового пошуку, залучення молоді до науки та підготовка науковців через аспірантуру – одна з важливих рис і традицій в роботі Інеси Віталіївни. В останні десятиліття наукова тематика її робіт сконцентрована: охоплює фауну хребетних північних регіонів України, переважно Чернігівщини, проблеми історії її становлення та формування сучасного стану. Отримані результати опубліковані в ряді наукових праць, а найважливіші дані увійшли до узагальнюючих видань України і, перш за все, до чергових видань Червоної книги, до списків кадастру тваринного світу та до видань окремих томів серії «Фауна України». Водночас, це яскраве свідчення традиційно добрих і творчих стосунків Інеси Віталіївни з провідними науковцями університетів країни і в першу чергу Інституту зоології ім. І.І.Шмальгаузена НАН України. Там і до сьогодні працюють багато молодих науковців – кандидатів наук, які є вихованцями кафедри зоології Ніжинського університету. Працівники кафедри включені в процес виконання спільних наукових програм, активно співпрацюють з колегами Києва і інших міст України, мають спільні наукові досягнення.

Особисті наукові досягнення І.В.Марисової та членів кафедри стають надбанням не тільки науковців, але і студентів, які отримують свіжу наукову інформацію “з перших вуст”, та з успіхом використовують її під час підготовки та захисту магістерських робіт. Це є найкраща можливість для студентів подискутувати з керівниками, а при необхідності – відстоювати свої наукові позиції, а можливо, і правоту (що, на жаль, трапляється рідко).

У такий спосіб організована І.В.Марисовою робота кафедри зоології в славнозвісному Гоголівському вузі Ніжина. За цей час на кафедрі склалися певні і, підкреслю, добрі традиції в роботі зі студентами, в проведенні наукових досліджень, в організації польових практик студентів, а в разі потреби – і в організації відпочинку членів кафедри. Поважають і шанують члени кафедри свого вимогливого і справедливого керівника, доброго організатора науково-педагогічного процесу і доброзичливого радника. Дух взаєморозуміння, поваги і шанобливості завжди домінує в цьому «біоценозі», взаємодопомога і добрі творчі стосунки завжди перемагають у «боротьбі за існування», де найсильнішим завжди виступає згуртований колектив як цілісна система чи соціальна структура, колектив, який за свої успіхи і досягнення не раз отримував призові місця серед інших колективів університету та був відзначений нагородами і преміями. Це теж заслуга першої особи в цій співдружності, якою вже 45 років є І.В.Марисова – відомий науковець, досвідчений педагог, прекрасний організатор і просто людина з великим і щирим серцем...

Закінчую свій текст добрими побажаннями для ІнВіт (як люб’язно інколи її величаємо) мати здоров’я, сили і натхнення реалізувати свої плани в майбутньому та бути коханою мамою, бабусею, прабабусею....

Леонід Рековець, професор кафедри біології

1 червня - Міжнародний день захисту дітей

Що на світі є краще дитини?

Що на світі миліше знайдеш?

Ті дрібнесенькі очі невинні,

Коли ніжно за ручку візьмеш!

Що на світі тендітніше буде?

Тихий голос і радісний сміх!

Не минайте оце усе, люди!

Обминати життя просто гріх!

Говорять, «діти – то наше майбутнє»! Але якщо тверезо глянути на існуючу ситуацію в Україні, то можна зробити висновок – яке ж обшарпане, злиденне і покинуте наше «майбутнє»! Скільки дітей щодня залишаються без домівок, батьківської любові та нормального життя! І будуть залишатися, доки «розумний» дорослий не пізнає всієї тієї відповідальності, яку повинен нести перед дитиною і світом. А доки цього не сталося покинуті діти мають ще надію бути прийнятими до якоїсь сім'ї, стати хоча б не рідним, а прийомним членом родини.

У цьому напрямку працюють різноманітні центри соціальних служб України. Серед них і Ніжинський міський центр соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді. Одним із перспективних напрямків роботи центру є влаштування дітей, що залишилися без опіки у так звані «прийомні сім'ї».

«Прийомна сім'я» – це сім'я або окрема особа, яка не перебуває у шлюбі, що добровільно за плату взяла на виховання та спільне проживання від одного до чотирьох дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування. У такій сім'ї діти виховуються до досягнення 18-річного віку. А в разі продовження навчання у професійно-технічних, вищих навчальних закладах I-IV рівня акредитації – до його закінчення, але не пізніше досягнення ними 23-річного віку. У такому віці діти мають право вирішити, чи залишитися членом родини, чи йти далі в життя самостійно.

Батьки отримують державну допомогу на дітей, яких вони прийняли до себе. Розмір такої щомісячної соціальної допомоги становить два прожиткових мінімуми для дітей відповідного віку. Для дітей віком від народження й до шести років це 1114 гривень; від шести років і до 18-ти – 1402 гривні. У залежності від зростання прожиткового мінімуму буде збільшуватися і розмір допомоги. Одному із прийомних батьків виплачується грошове забезпечення, яке становить 35% розміру соціальної допомоги на кожну прийомну дитину, але не більше ніж півтора прожиткового мінімуму для працездатної особи. На сьогоднішній день таке грошове забезпечення батькам, які виховують дитину віком до 6-ти років становить 389,90 грн., а від 6-ти до 18-ти – 490,70 грн.. Незважаючи на це, за прийомними дітьми зберігаються всі раніше призначені аліменти, пенсія, інші види державної допомоги, проте цією сумою розпоряджаються нові батьки і витрачають її на утримання прийомних дітей. У такий спосіб держава намагається підтримувати прийомні сім'ї, але, звичайно такої допомоги не вистачить, щоб забезпечити повноцінний розвиток дитини. Він у більшості залежить від самих батьків, які взяли на себе велику відповідальність – врятувати і влаштувати життя дитині.

Підібрати сім'ю і дитину, які будуть гармонійно підходити одна одній – дуже важко. Взагалі, цей процес є довготривалим. Спочатку сім'я збирає всі потрібні документи, яких вимагається дуже багато для оформлення. За документами визначається, чи люди, що виявили бажання прийняти дитину, можуть бути прийомними батьками. Коли вже всі документи в нормі, проводиться пошук дитини з допомогою закріпленого соціального працівника. Після вдалих пошуків встановлюється безпосередній контакт між сім'єю та обраною дитиною. І, нарешті, проводиться психолого-педагогічна підготовка членів сім'ї (різноманітні тренінги, бесіди, навчальні лекції) до майбутнього спільного з дитиною життя. Ця підготовка триває приблизно півроку. Після всіх вжитих заходів можна привітати з народженням ще одну сім'ю, і закріпити це народження підписом документів.

Проте робота з членами родини на цьому етапі не закінчується. До кожної сім'ї закріплюється соціальний працівник, який супроводжує її протягом всього терміну існування прийомної сім'ї. Метою такого соціального супроводу є захист та забезпечення дотримання прав та інтересів дитини, оптимальних умов її життя та розвитку з

урахуванням індивідуальних потреб кожної дитини шляхом надання соціальних послуг прийомній сім'ї (правових, психологічних, соціально-педагогічних, соціально-економічних, соціально-медичних, інформаційних). Завданням соціального супроводження є адаптація дитини в новій сім'ї і створення в ній позитивного психологічного клімату, забезпечення оптимальних умов життя та захисту прав дитини, створення можливостей для її всебічного розвитку.

Звичайно, соціальні служби, які працюють у напрямку влаштування дітей у сім'ї, роблять все можливе для досягнення своєї мети. Але ми, в свою чергу, повинні подбати, щоб таким службам було менше роботи. Любіть свого ближнього! Простягайте руку допомоги, коли її так потребують! Не залишайтеся осторонь, коли йдеться про порятунок невинного життя!

Василина Сіденко, студентка філологічного факультету, випускниця спеціальності «журналістика» ЦСП

Презентація «Пересопницького Євангелія»

14 травня 2009 з благословення Предстоятеля Української Православної Церкви Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Володимира єпископ Ніжинський і Прилуцький Іриней передав у дар Музею рідкісної книги Ніжинського державного університету ім.Миколи Гоголя примірник факсимільного видання «Пересопницького Євангелія». Владика виступив перед учасниками X Міжнародної конференції «Творча спадщина Миколи Гоголя і сучасний світ» і розповів про історію цієї визначної пам'ятки української писемності. Ректор університету професор О.Д.Бойко подякував єпископу Іриней за щедрий дар ніжинському храму науки.

Пересопницьке Євангеліє – національна святиня нашої держави й видатна пам'ятка української книжної культури. Це перший відомий переклад канонічного євангельського тексту, виконаний українською мовою. Роботу над рукописом розпочали 15 серпня 1556 року у Дворецькому монастирі князів Заславських при церкві Святої Трійці. Далі ченці на деякий час припинили свою роботу. Відновили її лише 1561 року в Пересопницькому монастирі (тепер селище Пересопниця Рівненської області). Працювати над книгою вони закінчили 29 серпня 1561 року. Рукопис прикрашений багатим орнаментом і високохудожніми кольоровими заставками і мініатюрами, в яких, на думку мистецтвознавців, відчувається вплив європейських майстрів доби Ренесансу. Своєрідним є розміщення перед кожним розділом Євангелія так званих суммаріїв – короткого змісту.

У 1630 році Пересопницький монастир став єзуїтським колегіумом, і книга була таємно вивезена, а доля книги тривалий час була невідома. Потім Євангеліє потрапило до рук гетьмана Івана Мазепи, який у 1701 році подарував святиню Вознесенському монастирю в Переяславі. Звідти книгу перевезли в Переяславську духовну семінарію. Тут вона зберігалася до того часу, поки в 1837 році її не знайшов український учений, професор Московського університету Йосип Максимович Бодяньський, друг Миколи Гоголя та Тараса Шевченка. Він вперше дав книзі належну оцінку, і учений світ дізнався про унікальне рукописне творіння.

1862 року, під час переведення духовної семінарії з Переяслава до Полтави, змінило адресу свого перебування і Пересопницьке Євангеліє. На початку ХХ ст. рукопис був переданий до Полтавського древлєсховища. Тут його вивчали літературознавець Володимир Миколайович Перетц (1870-1935), а також видатні філологи і палеографи професори Ніжинського Історико-філологічного інституту князя Безбородька

О.С.Грузинський та академік Ю.Ф.Карський. Під час Великої Вітчизняної війни 1941-1945 рр. Пересопницьке Євангеліє було евакуйоване, з 1947 року книга зберігається у фондах Національної бібліотеки України імені Вернадського.

Життя цієї книги не обмежилось прикрасою музейної полиці. Пересопницьке Євангеліє є національною святинєю і яскравим прикладом нерозривного зв'язку багатой історії української культури з історією Православної Церкви. Сьогодні Пересопницьке Євангеліє є одним з духовних символів нашої Батьківщини, адже на ньому присягають на вірність Україні та її народу Президенти нашої Держави.

З благословення Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Володимира більше року Українська Православна Церква спільно з Національною Академією Наук України, Національною бібліотекою України імені В.Вернадського та численними меценатами працювала над тим, щоб зберегти стародавню пам'ятку українського письменства. Формат факсимільного видання майже ідентичний оригіналу. Зокрема, вага книги становить 8 кг. 300 гр., що додало видавцям певного клопоту під час друку, оскільки жодна з існуючих промислових машин із такою вагою не працюють. Тому для виготовлення фоліанта були застосовані стародавні технології, якими в XVI-XVII ст. користувалися Іван Федоров та інші друкарі. Щоб зберегти раритетність 450-річного Євангелія, книгу вирішено було видати обмеженим тиражем – лише 1000 екземплярів.

Презентація факсимільного видання Пересопницького Євангелія вже відбулася у Києві, Вашингтоні, у Бібліотеці Конгресу США, у Штаб-квартирі Організації Об'єднаних Націй у Нью-Йорку, в Бібліотеці Парламенту Канади в Оттаві, у Британській бібліотеці (одній із найбільших і найвідоміших бібліотек світу), в Оксфорді, Кембриджі, Парижі, Єрусалимі та інших містах світу.

За матеріалами прес-служби Ніжинської єпархії Української Православної Церкви

Молодіжний хор «Світич» підкорив Париж

Молодіжний хор «Світич», під керівництвом заслужених діячів мистецтв України, доцентів Людмили Шумської та Людмили Костенко, повернувся з Франції, де з 20 по 24 травня 2009 року у місті Нансі відбувся 15-й Міжнародний хоровий фестиваль.

Майже 1500 співаків з 40 колективів стали учасниками цього престижного хорового форуму – це хори з Франції, Аргентини, Японії, Росії, Монголії, Казахстану, Литви, Естонії, Болгарії, Італії, Філіппін, Ізраїлю, Угорщини, Лівану, Румунії, Сербії. «Світич», як один з кращих колективів, отримав Почесний диплом та спеціальний Приз – символ фестивалю.

За 4 доби у Нансі наш хор дав вісім сольних концертів, де презентував українську хорову музику та світову класику, а також взяв участь у двох виступах зведеного хору. Партію фортепіано виконувала провідний концертмейстер Галина Брюзгіна, сольні арії та українські пісні з великим успіхом представила старший викладач Алла Хоменко.

До дня журналіста

Говорять, «написанное пером не вырубишь топором». На щастя, є люди, для яких ця приказка - девіз всього життя. Людство на кожному етапі свого розвитку відрізнялось цікавістю до всього, що відбувається, і прагнуло дізнатись останні новини, до того ж якомога швидше. Саме завдяки цій цікавості і з'явилася професія, день якої ми святкуємо 6 червня. Бажаємо всім працівникам пера і диктофона успіху в їхній захоплюючій справі, нових статей і, звичайно, нехай вам завжди усміхається щастя. Зі святом!

У дитинстві кожен з нас хоч раз мріяв про свою майбутню професію. Безсумнівно, професія журналіста не раз зустрічалась у дитячих мріях. Це й не дивно: романтика пізнання, можливості подорожувати, зустрічі з цікавими та визначними людьми. Врешті-решт, слава, яка теж вносить велику частину у причину популярності журналістики.

Та й дорослі теж залишаються небайдужими до цієї професії. Багатьох приваблює можливість відвідувати різні міста, спілкуватися з різними людьми, завжди опинятися у вирі подій і бути свідком всього, що відбувається. Хоча зрозуміло, що за зовнішніми принадами ховається важка щоденна робота, яка теж може набриднути, незважаючи на свою різноманітність, – ризик, стрес (журналістика входить у трійку найстресовіших професій, поряд із професіями гірника та міліціонера).

Але якщо журналістика – це покликання життя? Якщо більше ніде себе не уявляєш? Що робити в такому випадку? Чи будуть труднощі щоденного спілкування з людьми, які не завжди хочуть спілкуватися, такими визначальними? Мабуть, все ж таки будуть. Але кожен робить свій вибір, у кожній професії свої труднощі, і з ними варто боротися або миритися. Безперечно, важливіше знайти своє життєве покликання, перетворити захоплення, яке переростає у самоствердження, у роботу, яка приносить задоволення.

Краще зрозуміти, чим є професія журналіста насправді, а не в мріях чи теорії, мені допомогла Людмила Приблуда, випускниця магістратури та Центру суміжних професій спеціальності «журналістика», кореспондент обласної газети «Гарт».

- Людо, що спонукало тебе стати журналістом? Коли ти вирішила, що це твоє покликання?

У моєму випадку вирішальним чинником стало бажання самореалізуватися. Знаєш, коли я вперше побачила своє прізвище під статтею, у мене було стільки радості! Справді, це теж стає важливим чинником. Хоча я розумію, наскільки ця професія неспокійна та нестабільна. У цьому сенсі в порівнянні з педагогічною діяльністю журналістика програє.

- Ти вже працюєш журналістом. Які позитивні сторони цієї професії тебе приваблюють?

У першу чергу мене приваблює спілкування з людьми. Якщо вони хочуть спілкуватися, звісно. До кожного треба знайти свій підхід, навіть якщо він не хоче говорити. Також інколи важко написати статтю, бо не знаєш, як починати. Пам'ятаю, скільки часу писала свою першу статтю про Покровський ярмарок. Зараз, звісно, легше, хоча я не вірю, що з роками практики стає зовсім легко писати.

- Так, а які ж труднощі виникають?

- Знову ж таки у спілкуванні. Не всі хочуть говорити, навіть якщо це стосується дрібниць. Необхідно зламати цей бар'єр, стіну, яка виникає між мною і тим, про кого пишу. Іноді це практично неможливо, якщо співрозмовник у цьому не зацікавлений.

- Так, звичайно, важко знайти спільну мову з усіма. Тут дійсно потрібне ангельське терпіння та безмежна наполегливість. А матеріал потрібно здати вчасно, у начальства теж свої вимоги...

Що ж, усім, кого приваблює перспектива самореалізуватися в журналістській діяльності, бажаю успіху, терпіння, наполегливості та реалізації всіх амбіцій. І вірте: результат, який ви отримаєте, змагаючись за реалізацію свого прагнення, вартий цієї боротьби.

Галина Чешко, студентка філологічного факультету, випускниця спеціальності «журналістика» ЦСП

Конституція України очима студентів

Цього року Конституція України зустрічає свій тринадцятий день народження. Часто-густо чуємо про її недосконалість, яку пояснюють саме часом прийняття – безсонна ніч депутатів з 27 на 28 червня. Мовляв, чи можна щось розумне зробити вночі. Але, незважаючи на факт «конституційної ночі», вона отримала високу оцінку Венеціанської комісії.

Конституція України ввібрала в себе багатовікові традиції конституційного досвіду історії нашої держави, однією з найяскравіших сторінок якої є Конституція Пилипа Орлика 1710 р., що стала беззаперечним доказом зрілості української політичної думки VI століття. Вона вважається першою європейською конституцією, адже в ній сформовані головні принципи побудови демократичної держави: забезпечення прав і свобод людини, демократизм і суверенність, правова культура і законність. Пилип Орлик зміг передати дух нації, її незалежний та демократичний менталітет. Саме тому цей унікальний історичний документ став невичерпним

джерелом для подальших прагнень українського народу сформувати власну державу.

Щодня положення Конституції певною мірою реалізовується в нашому повсякденному житті. Але чи ми їх дотримуємось – інше питання. Досить часто можна почути нарікання, що громадяни живуть за власними законами. Та чи доречно говорити про виконання цих законів, якщо деякі мужі влади подають яскравий приклад їх ігнорування.

Що розуміє молоде покоління під КУ? Чи реалізуються закладені в ній загальнодемократичні принципи? Щоб дати відповіді на ці та інші запитання я вирішила поспілкуватись зі студентами нашого університету. Для **Світлани Гончаренко** (магістрантки природничо-географічного факультету) КУ є основою незалежної держави. Це свято, яке потрібно шанувати, адже саме Конституція – це гарант прав і свобод громадян. Студент 2 курсу факультету психології та соціальної роботи **Артур Бобро** вважає, що користі від нормативно-правових актів, які передбачені Конституцією мало, оскільки для деяких громадян закони взагалі неписані. **Ольга Сльозко** (студентка 5 курсу філологічного факультету) зазначає, що деякі закони взагалі нівелюються. Студент 4 курсу історико-юридичного факультету **Євгеній Коваленко** звертає увагу на недосконалість КУ, оскільки в ній нечітко визначені повноваження виконавчої та судової гілок влади, а, отже, конституційний процес триває й досі. Студент пропонує ввести у практику роз'яснювальну роботу з громадянами, аби ті могли зрозуміти її сутність. **Людмила Риндич** (студентка факультету іноземних мов) вважає день прийняття Конституції України національним святом. Це ще раз підкреслює те, що ми живемо в незалежній країні, і неважливо, в яку пору доби вона була прийнята.

Отже, Конституція України є гарантом загальнодемократичних цінностей народу, який виражає її соціальну сутність. На часі виявляється теза: «Не особа для держави, а держава для особи». Конституція не повинна допускати сваволі з боку управлінців, тому головним її пріоритетом повинні стати громадяни, їх права та свободи.

Людмила Приблуда, магістрантка філологічного факультету, випускниця спеціальності «журналістика» ЦСП

Літературний куточок

Літо... Яскраве сонце, теплий дощ, яскраві барви, відпочинок. У більшості з нас саме цими поняттями асоціюється ця пора року. завершується навчання, починаються канікули. Літературна студія університету теж до осені припиняє свої заняття. Але не припиняється творчий процес молодих талантів. Їх нові твори і пропонуємо вашій увазі.

Яке воно - щастя?

Що таке щастя? Де воно сховане? Коли з'являється? Може, воно як та папороть, що розцвітає в ніч на Івана Купала в цілковитій тиші таємничого лісу... Можливо, є десь на світі непомітна звичайному перехожому місцина, де б'є живим ключем джерело того бажаного щастя, п'янку силу якого кожен хоче щодня відчувати. Людство кожну хвилину свого життя, йдучи до школи, в інститут чи на роботу, купуючи щось в магазині, відвідуючи перукарню, перебуваючи на прийомі у сімейного психолога, полюємо на синю птицю. Ми віримо, що от-от спіймаємо цю хитрунку і, як не вхопимо так, щоб вона не вирвалась із рук, то хоча б висмикнемо кілька пір'їн з її широкого, довгого, розкішного хвоста кольору неба.

Так минає день за днем. І різняться ці, проведені у пошуках щастя, дні лише тим, що кожен у різний час і вік шукає його у різних місцях. Шукає під весняними зорями в якомусь гайочку чи скверу, на березі моря, чи на кленовій кладці, чекає будь-де і будь-як, шукає вперто, наполегливо, завзято.

І, що цікаво, скільки людей стільки і тих таємничих «синіх птахів» кружляє навколо і кличе, кличе, кличе... Тільки прислухайся і прямуй туди, де чути їх дзвінке «Курли-курли...» Та не поспішай, не втрачай землі під ногами, щоб не налякати свою синьокрилу. Але й не зволікай, бо набридне птиці чекати свого нерішучого, неквапливого володаря.

Слухай свого серця, «увімкни» всі сенсорні пристрої своєї душі, щоб почути, побачити, зрозуміти. Лише тоді, коли нам внутрішній світ готовий розкрити свої двері перед щастям, лише коли ми над усе захочемо відчувати його кожною клітиною свого тіла, лише тоді ми пізнаємо своє щастя і зрозуміємо: як це бути щасливим!

Настя Волосок

Якби мені крила

От якби мені крила... Великі і білі, як у янгола... Я б у тихім зітханні злетів до неба, проводжаючи в останню путь свій ритмічний стукіт серця, свої думки і сподівання. Я б полетів туди, де ще не був Ікар, де й сліду жодного нема чогось живого, а тільки безмежний дикий простір, що так і вабить до себе...

От якби мені крила... Великі і білі, як у янгола... Важкі, могутні.. Мабуть, тягар... Та ні... Це крила радості й натхнення... Я полечу шукати свого Пегаса.. Десь там, в незайманих краях, чекає він мене... І щохвилини кличе... І звуки ці так ваблять в небо... Я підіймаюсь... Це вже не я... Лечу тобі назустріч, мій Пегас!

От якби мені крила... Великі і білі, як у янгола... Я б просто полетів шукати свого раю.. Втік би від цієї життєвої суєти, від порцелянового кохання і дерев'яних почуттів. Набридло все!!! Де ж справжні амбіції і поривання? Знайду! – лиш дайте крила! Лечу, а думка тягнеться все вище й вище... Стрілка життя вже давно зашкалює на спідометрі, однак лечу незважаючи ні на що... Бо в мене є крила...

От якби мені крила... Великі і білі, як у янгола... Я б не дивився звисока, як плачуть знедолені діти і ридають втомлені матері. Я б не шукав правди у війнах, що протікають берегами Мургабу... Там немає правди! Нехай вже краще буду я без крил, ніж бачитиму безнадію в очах «підкорених» людей...

От якби мені крила... Великі і білі, як у янгола... Напевно, скажуть, що занадто вже багато хочу... Хіба? Чи не занадто ті, що зверху і без крил, хочуть від нас, простих безкрилих створінь... Нарешті... Я маю крила, однак нема в них сил... Нема енергії... Це вже непотріб... Сиджу поблизу Печаль-ріки, звівши ноги з крутого берега... Дивлюсь на захід сонця.. Смеркає... Не відчуваю холоду... Й теплом уже не віє... А крила??? Хм, одне в руках тримаю, а інше - кружляє свій останній танець смерті на хвилях полохливого Мургабу...

Не треба крил... Лиш поверніть мені мій спокій!

Андрій Піскунов

Лікуй свою Мрію

Мрія захворіла і не хоче нікого бачити...Діагноз не встановлений, але відома причина недуги: реальність перманентно цькує Мрію і говорить, що вона позбавлена права на існування. В аптеках звична черга – іманентна риса ХХІ століття. Запитую у фармацевта: «У вас є щось для лікування мрії?» Мене не зрозуміли і порадили з такими питаннями звертатись до психіатра...Але я впевнена, що він тут безсилий. Треба трішки попорпатись у захаращеному мозку і встановити діагноз.

Зневіра – небезпечна хвороба. Це вірус, який є продуктом невдач. Він піймав Мрію і тримає міцно своїми огидними пазурами. Боляче бачити цю картину. Імунітет ослаблений, лякає безвихідь...

Справа в тому, що Мрія жила у самотності. Вона народилася з нічого і котиться до того, щоб вмерти нічим. Без засобів і реальних дій творця Мрії сценарій легко спрогнозувати: Мрія банально помре і залишиться лише її невидиме нефізичне тіло – утопія. Можлива реінкарнація...

Але є шанси на одужання. Завтра новий день і чергова можливість змінювати життя. Відвідаю свою Мрію і запитаю, що їй боляче. Мобілізую всі бажання і внутрішні інтенції, які допоможуть приборкати зневіру. План встановлений: виконувати конкретні дії, знаходити ресурси, вжити всіх можливих заходів, стати одержимим своєї Мрії, проїнятися нею і вірити, що вона жива і реальна. Не сміятися з неї і не глузувати: це робить їй боляче і ранив її. Подібні революційні зміни у психіці забезпечать стопроцентний результат.

І ось оте завтра... післязавтра... Відвідаю хвору, а її вже нема на ліжку. Невже ліки так швидко подіяли??? Вчора пацієнтка мала ім'я Мрія, а сьогодні прокинулась Ціллю. Подібні метаморфози ідентифікують прогрес. Головне не збитись на півдорозі, не спіткнутись і не впасти обличчям у бруд, бо банальна істина відома давно: підніматися важче, ніж падати, але хоча падати і легше, та дуже боляче... Потрібно уникати регресу і фіксувати досягнуте.

Треба відчувати, коли хворіє твоя Мрія, коли зневіра поглинає її. Якщо вчасно вжити заходів, то успіх гарантований, бо перетворення Мрії у Ціль свідчить про трансформацію Цілі в результат у перспективі...

Мирослава Уніат

Приємний сюрприз

Традиційно навесні в університеті проходить фестиваль художньої самодіяльності

«Студентська весна», на якому щороку свої мистецькі таланти демонструють студенти Гоголівського вузу.

Цього року Ніжинський державний університет відзначав 200-літній ювілей найвідомішого свого випускника – відомого письменника, ім'я якого з гордістю більше 70 років носить наш вуз – Миколи Гоголя.

Не залишилися осторонь відзначення цієї події і учасники фестивалю: зі сцени звучали слова Гоголя, йому присвячувалися поетичні рядки, Гоголь незримо був присутній майже під час кожного виступу.

Як відомо, фестиваль художньої самодіяльності «Студентська весна» проходить у два етапи: спочатку авторитетне журі фестивалю оцінює виступи учасників, за результати роботи відзначаються I-III місця за номінаціями, і – за наявності достойного претендента – визначається гран-прі фестивалю. Наступний етап – це гала-концерт, у якому беруть участь кращі з кращих, тобто ті учасники, які були відзначені журі призовими місцями.

Цього року усі з нетерпінням чекали гала-концерту, адже переможці у номінаціях вокал, хореографія, розмовний жанр продемонстрували незаперечний талант та уміння зачаровувати публіку. Тим паче, що володарем гран-прі фестивалю став загальноуніверситетський хореографічний ансамбль «Дивертисмент» (художній керівник – Анна Серякова), виступів якого завжди з нетерпінням чекає вибаглива публіка.

Але справжнім сюрпризом для глядачів став мюзикл «Ніч перед Різдвом», який був вперше поставлений силами загальноуніверситетської театральної студії «Максимум» та загальноуніверситетського хореографічного ансамблю «Дивертисмент». Авторське вирішення режисера варто було подивитися. Також вартим уваги було відкриття нових талановитих постатей у нашому навчальному закладі, або нових граней наших знаних обдарованих особистостей. Щоб довго не говорити, бо це треба було бачити на власні очі, скажу лише одне: у всіх без винятку глядачів долоні боліли від шквалу оплесків, якими нагороджували учасників постановки. І вони були того варті.

Будемо сподіватися, що це не єдина спільна робота цих колективів і вони з наступного навчального року повторять свій виступ для тих, хто не зміг їх побачити цієї весни і реалізують ще багато творчих ідей, які теж зірвуть бурхливі оплески.

Наш кор.

Профілактика негативних явищ серед студентської молоді

Чимало зусиль докладають працівники книгозбірні для пропаганди в молодіжному середовищі літератури, спрямованої на популяризацію здорового способу життя, попередження і подолання наркоманії, алкоголізму, ВІЛ/СНІДу. Це і книжкові виставки: «Любов романтична, хвороба – ні: обережно СНІД», «Щоб не зробити згубний крок», «Проблема здоров'я нації в сучасній Україні» і рекомендаційний список літератури «Шкідливі звички людей» та інші заходи. Ці заходи носять інформаційний, пізнавальний та дискусійний характер, під час їх проведення молодь має можливість висловити свою думку, поставити запитання і отримати відповіді на них. Ось лише деякі з них: зустріч з лікарем-наркологом «Шкідливі звички: міраж і дійсність», яка проводилась разом з соціально-гуманітарним відділом університету для студентів II курсу фізико-математичного факультету.

Відкрила зустріч провідний фахівець соціально-гуманітарного відділу Щербань Н.С. Вона зазначила, що боротьба за здоровий гармонійний розвиток дітей та юнацтва не даремно є важливою сферою уваги та діяльності сучасного гуманного суспільства. Юність – це час вибору. Які дії, які риси характеру допомагають зробити правильний вибір, «не втратити голову» у вирі дорослого життя?

Лікар-нарколог Кінзерська Л.А. розповіла про шкідливість вживання алкоголю та наркотиків, показавши згубність цих вад на реальних фактах. Студенти дізнались про вплив алкоголю на нервову систему людини; про алкоголь і хвороби організму; про алкоголь і потомство; про алкоголь і захисні системи організму. Вона підкреслила, що хворобу легше попередити, аніж вилікувати. Тому необхідно спільними зусиллями формувати активну громадську думку щодо цього дуже небезпечного явища як алкоголізм. Перегляд документального фільму «Крок у безодню» ознайомив з реальними людськими долями та способами боротьби з хворобою.

Бібліотекар II категорії студентського абонементу Кривошей О.В. познайомила присутніх з книжковою виставкою «Наркоманія і алкоголізм – вороги юності і краси», де були представлені книги з фонду бібліотеки.

Слід зазначити, що проведення комплексу заходів з формування здорового способу життя в тісній співпраці бібліотеки з організаціями, установами, службами з виховної та профілактичної роботи здатні ефективно впливати на ціннісні пріоритети молоді. Підвищення рівня інформованості молодих людей є вкрай необхідним.

Галина Осіпова, зав.відділу обслуговування бібліотеки